

© Editura Velvet Story
Strada Tufanului, 3 C, Mogoșoaia 077135
jud. Ilfov, România

Difuzare/distribuție carte
www.velvetstory.ro
e-mail: office@velvetstory.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PETREA KYRINTZIS, ELENA

Anthos / Elena Petrea Kyrintzis. - Mogoșoaia: Velvet Story, 2020
ISBN 978-606-94972-6-5

821.135.1

Tipar executat la Tipografia OPANIS
Tel.: 0727.837.844 ;
www.tipografieopanis.ro

Copertă: Ciprian Tănăsescu
Corectură: Petruța Petre
Editor: Simona Tănăsescu
Lector: Cristina Apostol și Laura Apetroaie
DTP: Cristian Negoii

Elena Petrea Kyrintzis

ANTHOS

Editura
VelvetVS Story

Mogoșoaia, 2020

Mulțumirile speciale vor merge către:

Alina Ioana Dinu – P.R-ul de la Velvet Story, pentru implicarea și profesionalismul de care dă dovadă.

Laurei Apetroaie – pentru sprijinul nemărginit și încurajările primite pe toată perioada editării manuscrisului.

Petruța Petre – pentru acuratețea corecturii.

Alina Rău – fondatoare a grupului literar din Diaspora „Casa cu cărți”.

Gabriela Florian – moderator al grupurilor literare „Casa cu cărți” și „Velvet Story”.

Cristina Apostol – blogger la „Vorbe pentru suflet” și colegilor de la editură.

Emanuel Sanie – omul, magicianul din spatele site-ului www.velvetstory.ro

Și, nu în ultimul rând, vreau să adresez tuturor cititorilor din România și din Diaspora mii de mulțumiri pentru entuziasmul cu care i-au primit în viețile lor pe Amalia și pe Robert, personajele care au dat naștere romanului „Anthos”!

R. D. Cumming spunea că „o carte bună nu are niciodată sfârșit”. Este exact ceea ce mi-aș dori pentru „Anthos”!

Cu respect și cu recunoștință, mă înclin în fața voastră!

Elena Petrea Kyrintzis

CUPRINS

CAPITOLUL I	5
După 4 zile... ..	6
Dimineața zilei următoare... ..	26
Ziua externării... ..	29
CAPITOLUL II	32
CAPITOLUL III	58
Jake Carter	88
CAPITOLUL IV	106
CAPITOLUL V	132
Jake Carter	154
CAPITOLUL VI	178
CAPITOLUL VII	200
Jake Carter	219
CAPITOLUL VIII	236
CAPITOLUL IX	255
Jake Carter	280
CAPITOLUL X	296
O oră mai târziu... ..	315
Puțin trecut de ora 9 AM... ..	320
CAPITOLUL XI	321
După câteva ore, târziu în noapte... ..	337

Jake Carter.....	340
După câteva ore, în San Diego... ..	354
CAPITOLUL XII.....	361
CAPITOLUL XIII.....	368
La casa din Aspen... ..	371
La conacul lui Albert... ..	373
La casa din Aspen... ..	377
La conacul lui Albert... ..	379
După câteva ore.....	381
După trei luni, în casa din Aspen... ..	389
Robert Walsh	393
Albert Walsh	395
 Mulțumiri	 397

CAPITOLUL I

Încercam din răputeri să deschid ochii. În jurul meu se auzeau voci necunoscute ce lăsau în urma lor ecouri cuprinse de panică.

– Chemați o ambulanță! Sunați la 911! Mai repede! De abia i se mai simte pulsul! Haideți, oameni buni! Domnișoară, rezistă! auzeam ca printr-un vis din care nu mă puteam trezi glasul unui bărbat care părea că se tot îndepărta...

O clipă am crezut că pot să văd, dar mă înșelasem. Doar am auzit un zgomot asurzitor al unei sirene după care, brusc, m-am prăbușit într-o liniște interminabilă.

După 9 ore...

Îmi simțeam pleoapele grele, iar întreg corpul parcă îmi cântărea o tonă. Cu greu am reușit să deschid ochii. În jurul meu, totul era înconjurat de o ceață densă. Instinctiv, am clipit de câteva ori încercând să-mi limpezesc vederea. Stropi colorați de lumină se jucau de jur împrejurul meu, pentru ca la un moment dat să se oprească, lăsând în urma lor o siluetă de-a dreptul impresionantă. Stătea pe scaunul de lângă patul meu și mă privea cu atenție. Probabil aștepta să-i spun ceva...

Era un bărbat. Era un domn pe care nu îl văzusem niciodată în viața mea, o figură total necunoscută mie.

Cu ochii mici și o privire obosită și încă neclară, am realizat că mă aflu într-o cameră de spital. Într-o clipă m-a cuprins o panică îngrozitoare însoțită de un amalgam de gânduri și artilerii de întrebări. Am încercat să mă ridic în capul oaselor, dar o durere puternică de cap m-a ținut de pat. Natural, mâna mi s-a îndreptat spre locul săgetat de durere, iar degetele mi s-au oprit pe frunte, deasupra unui bandaj consistent și ușor umed. Cu coada ochiului am zărit o umbră ce se avânta spre mine cu repeziciune. Era doar acel bărbat necunoscut care m-a oprit să trag de pansament, punându-și mâna pe brațul meu:

– Trebuie să stai liniștită acum, te rog! mi-a cerut pe un ton ferm, deși privirea îi era brăzdată de o urmă de blândețe.

– Ce...ce s-a întâmplat? Cine ești? m-am adresat lui, cu o voce șoptită.

Mă simțeam foarte obosită și amețită. În plus, orice încercare de a articula vreun cuvânt era o adevărată provocare, o nouă modalitate prin care, inconștient, îmi testam propriul prag al durerii. Am strâns ochii o secundă, pentru ca în următoarea să-mi fie imposibil să-i mai deschid. Din nou am auzit sunetele slabe ale unor voci, de această dată calme, am simțit o mângâiere, apoi am adormit dusă...

După 4 zile...

Mă luptam cu o stare de somnolență ca după cine știe ce anestezie puternică. Încercam să deschid ochii, dar orice urmă de lumină îmi provoca înțepături la nivelul retinei și o durere de

cap insuportabilă. Auzeam vocea șoptită a unui bărbat, o voce pe care aveam senzația că o cunosc, dar nu îmi era încă clar de unde. Am mișcat capul ușor într-o parte, ghidându-mă după sunet, iar un miros înțepător de antiseptic avea să-mi reactiveze subit toate simțurile. Cu privirea pe jumătate deschisă, am zărit pe noptiera din dreapta patului o tăviță plină de feșe pătate de sânge și îmbibate în nu știu ce soluții care miroseau ca naiba. Am încercat să o împing câțiva centimetri mai în față, dar mișcările îmi erau imprecise și am dărâmat-o. Zgomotul metalic lăsat pe podea pe mine m-a surzit, dar a atras și atenția domnului aflat în camera mea.

– Nu mai pot vorbi acum. S-a trezit. Ne auzim în câteva ore. Sper ca atunci să primesc mai multe informații! s-a adresat cuiva pe un ton tulburat și rece, apoi din câțiva pași ajunsese în apropierea patului meu.

Era aceeași persoană de dinainte numai că purta parcă alte haine.

– Cum te simți? m-a întrebat cu o oarecare reținere.

Am vrut să-i răspund, dar gâtul și buzele îmi erau foarte uscate. Cu mâna tremurândă, am încercat să iau sticla de apă.

– Îți dau eu, stai liniștită. Nu face mișcări bruște, te rog, mi-a cerut el, apoi a turnat apă pe o fașă sterilă și mi-a umezit buzele.

Nu credeam vreodată că apa ar putea avea un gust atât de bun. Câteva picături aveau să-mi potolească arșița ce o simțeam și să-mi elibereze cuvintele.

– Sunt atât de obosită...

– Este normal să te simți așa. În câteva ore o să îți treacă, ai să vezi, mi-a spus pe un ton liniștitor.

– Este noapte sau zi?

– Acum s-a înserat, mi-a răspuns îndreptându-se spre geam și ridicând jaluzelele.

Noaptea era de-a dreptul sclipitoare. Pe cerul lipsit de nori, stelele străluceau de jur-împrejurul lunii.

– Ce frumoasă este! am spus admirativ.

– Da, așa este, mi-a răspuns el dus pe gânduri.

– Știi, Luna mi-a fost mereu cel mai bun prieten. Mereu acolo, grijulie, urmărind fără să judece și partea noastră bună, dar și pe cea întunecată.

– Oare? Crezi tu că Luna nu judecă pe nimeni?

Pe fața lui, dintr-o dată, aveam să citesc o tristețe absolută.

– Sunt sigură de asta!

Am vrut să schițez un zâmbet, dar am simțit cum mi se crapă obraji și am renunțat imediat, scoțând un geamăt de durere.

– Luna înțelege ce înseamnă să fii om. Suntem ca ea. În fiecare zi, o altă versiune...

– Nesiguri? Îndoiiți?

– Sau siguri și cu dorință de viață? i-am replicat încercând cumva să alung tristețea ce părea că-l copleșește, iar mie cu siguranță nu-mi făcea bine în acele momente, discuția cu o persoană lipsită de speranță.

Scurtul dialog mă epuizase, iar el observase asta.

– Nu mai vorbi. Încearcă să te odihnești, mi-a cerut umezindu-mi din nou buzele.

– Spune-mi ce se întâmplă cu mine?

Și-a mușcat buzele, iar grimasele de pe chip aveau să-i trădeze starea de neliniște.

– Ăăă... a fost un accident. Ai traversat fără să te asiguri, iar șoferul din păcate nu a avut timp să te evite, mi-a răspuns ocolindu-mi privirea ca și când s-ar fi simțit vinovat.

– Tu ai fost cel care m-a lovit?

– Nu, nu eu! mi-a răspuns instantaneu, frecându-și palmele cu nervozitate.

– Eu, eu nu-mi amintesc nimic! am răspuns șoptit, simțind cum o lacrimă fierbinte îmi alunecă pe obraz.

Deodată, o frică de proporții mi-a acaparat întreaga ființă. Nu doar că nu-mi aminteam nimic din ceea ce străinul îmi spusese, dar nu știam nici măcar cine sunt sau care este numele meu! În mintea mea domnea întunericul, iar asta m-a panicat îngrozitor. Am simțit cum respirația mi se accelerează și inima bătea mai-mai să îmi spargă pieptul. Total bulversată, aproape în pragul isteriei, l-am întrebat:

– Ce se întâmplă cu mine? De ce nu-mi pot aminti absolut nimic?

– O să-ți revii treptat, mi-a răspuns cu calm și cu o urmă de amărăciune în glas.

S-a așezat pe pat lângă mine, mângâindu-mi mâna cu ușoară stângăcie. Pentru o clipă am avut senzația că bărbatul necunoscut putea să-mi simtă disperarea, iar asta în loc să mă liniștească, m-a tulburat și mai tare.

– Dar, tu? Cine ești? l-am întrebat pe un ton aproape răstit, mototolind în mâini cearșaful alb care mă acoperea până la brâu și dându-mă puțin într-o parte.

– Eu? Numele meu este Robert Walsh. Sunt, dacă vrei, un bun prieten de-al tău, a venit răspunsul lui fără nici măcar o clipire.

– Atunci, *bunule prieten*, eu cine sunt? Care este numele meu? l-am întrebat iritată. Ajută-mă să-mi amintesc!

O clipă m-a privit în ochi, pentru ca în următoarea să își coboare privirea în pământ.

– Tu? Tu ești Amalia, Amalia Smith.

Robert și Amalia erau două nume care nu îmi spuneau nimic! Nu îmi aminteam nici de el, nici de mine. Continuam însă să îl privesc, dar mai pierdută ca înainte...

Am început să-l studiez, să-l analizez, sperând că în felul acesta măcar o frântură de memorie să-mi străbată negura densă din minte. Robert, bărbatul aflat pe marginea patului meu, era într-adevăr foarte atrăgător. Avea tenul alb, lipsit de orice urmă de imperfecțiune și maxilarul pătrat. Culoarea ochilor îi era de un albastru celest, în contrast cu părul negru ca abanosul, pe care îl purta răvășit, dar controlat. Totul la el emana masculinitate. De la înălțime, la mimică sau gestică. Postura lui cu siguranță ar fi putut intimida pe oricine.

Purta o cămașă neagră, cambrată, ce îi evidenția pieptul lucrat și o pereche de pantaloni gri-închis. Dacă aș fi putut, probabil că în acel moment aș fi zâmbit pentru că Robert părea genul de bărbat care petrecea destul de mult timp în fața

oglinzii. Numai analizându-l pe el, am realizat că îmi plăceau bărbații îngrijiți.

Deși toate gesturile lui erau parcă menite pentru a mă calma pe mine, era „ceva” la el ce mă agita. Cu cât stătea mai mult în preajma mea, cu atât îmi dădeam seama că frica de a nu-mi aminti cine sunt era incomparabil mai mică față de teama pe care o simțeam față de el, de prezența lui, de tonul vocii sau de atingerea lui.

*

Se luminase cred de câteva ore bune. Îmi dădeam seama după poziția soarelui care, încă timid, strălucea pe cer. Am reușit să întorc capul și să văd ceasul de pe noptieră. Era ora 8:35 AM. Destul de ciudat, era liniște pentru o dimineață petrecută în spital. Din când în când, la câteva saloane distanță se auzea balansul vreunei uși. Acea stare de calm îmi prindea bine.

Camera în care mă aflam nu era doar generoasă din punct de vedere al spațiului, ci arăta asemenea unei rezerve din filme sau cel puțin așa mi se părea. Și asta, pentru că nu-mi aminteam să mai fi fost internată vreodată. Mobilierul era alb, pereții erau decorați cu tablouri, aveam televizor și chiar un telefon pe noptieră, de care era sprijinit un păhărel cu medicamente și o tăviță pe care se aflau alte bandaje și o sticlută cu dezinfectant.

Din cauza durerilor de cap, dar și a multitudinii de gânduri, de abia reușisem să prind câteva ore de somn. Mai bine de jumătate din noapte am încercat să-mi reamintesc cine sunt și, cu cât mai tare încercam să ies la lumină, cu atât mai mult mă adânceam în obscuritate. Întrebarea care mă bântuia

era de ce nu venise nimeni să mă vadă. Nimeni altcineva înafară de Robert, cel mai frumos bărbat pe care îl văzusem vreodată, necunoscutul cu privire pătrunzătoare. Și, ori de câte ori gândul îmi zbura la el, pielea mi se făcea ca de găină, dar mă întristam amintindu-mi de scurtul dialog pe care îl purtasem pe seama Lunii.

Oare de ce simțeam acea agitație în preajma lui? De ce blândețea gesturilor îi era în totală contradicție cu privirea sa rece?

– Ah, Amalia! Începi să și delirezi! Încetează! m-am trezit deodată vorbind singură, pentru ca în secunda următoare să aud câteva bătăi discrete în ușă.

Am închis ochii, am strâns pumnii și fără vreun motiv justificat, speram ca pe ușă să intre el. Cred că inadvertența gândurilor mele avea să-mi deruteze până și dorința. Ușa s-a deschis larg de perete, iar în cameră a intrat o doctoriță, urmată de o asistentă.

– Bună dimineața, Amalia! mi s-a adresat zâmbind, în timp ce verifica perfuzorul.

– Bună dimineața! am replicat, căutându-i privirea.

– Îți vom administra noul tratament și o să trebuiască să verificăm rana de pe frunte.

Doctorița s-a dat un pas în spate, lăsând-o pe asistentă să-mi desfacă bandajele.

– Îmi puteți spune, vă rog, în ce spital mă aflu? am întrebat-o cu timiditate.

– Ești în spitalul Saint Luke, mi-a răspuns cu politețe.

– Aha... dar, dacă nu vă supărați, unde se află mai exact acest spital?

– Saint Luke este în Denver, Amalia.

– Aha... Denver? Oare eu aici locuiesc, în Denver? am continuat să o întreb ca picată de pe o stea.

Clar, mintea-mi era seacă. Aș fi zis că un vid necruțător îmi ținea captive toate amintirile, iar asta mă întrista enorm. Mai mult, granițele confuziei și ale neîncrederii se mutau din ce în ce mai aproape.

– În ce dată suntem? m-am trezit din nou întrebând.

– Astăzi suntem în 29 mai, anul 2019, mi-a răspuns făcând un pas spre mine.

Cu atenție maximă, îmi privea rana de pe frunte, pipăind ușor cu degetele împrejurul ei. Am strâns din ochi pentru că mă durea, iar ea imediat și-a ridicat mâna de pe locul sensibil. Consultul a continuat, doctorița examinându-mă din cap până în picioare, iar la final a răsuflat pe jumătate ușurată.

– Dintr-un punct de vedere, Amalia, ai fost norocoasă. Se pare că doar rana de la cap a fost mai gravă, în rest celelalte zgârieturi se vor vindeca repede. Un simplu unguent cu antibiotic și altul cicatrizant vor face minuni!

– Oare? am întrebat îngrozită, după ce mi-am văzut vânătăile de pe picioare și escoriațiile de pe brațe. Acum puteam să văd totul clar, iar imaginea de ansamblu arăta la fel de accidentată precum mintea mea.

– Cu siguranță, Amalia! În câteva săptămâni vei fi ca nouă! Entuziasmul doctoriței fusese singurul lucru bun care mi